

Kirjoittajan huomio: Olen pitänyt pitkään taukoa tämän julkaisusta ja tauko on tehnyt hyvää. Olen nyt valmiimpi julkasemaan tätä täällä taas. Tarina sijoittuu kuvitteelliseen Saksaan, sillä en ole itse koskaan käynyt Saksassa, joten en osaa kertoa siitä oikeanlaisesti. Tämä on minun Saksani. En vain jostain syystä osaa sijoittaa tarinoitani Suomeen - ainakaan tätä tarinaa. Varoitin myös, että tarina sisältää mielenterveysongelmiin liittyviä juttuja, kuten viiltelyä ja itsemurha-aikeita, sekä ylikuonnollisia juttuja. Otan mielelläni palautetta vastaan ja aikaisemmat luvut löytyvät täältä: 1. luku =

<http://www.kirjoittaja.fi/component/content/article/62-muut/1688-menestyksen-hinta-1luku> 2. luku = <http://www.kirjoittaja.fi/component/content/article/62-muut/1782-menestyksen-hinta-2luku>

----- 3. luku 3 luku "Hän on vakavasti sairas", kuulin lääkärini sanovan terapeutilleni huoneeni oven ulkopuolella. "Hän ei tule koskaan täysin paranemaan." Istuin vuoteellani jalat ristissä ja yhä pakkopaidassa, jonka hoitajat olivat pukeneet ylleni yöllä. Yksi heistä oli havahtunut siihen, että olin riehunut huoneessani, vaikka minun oli kuulunut nukkua lääkkeiden vaikutuksesta. "Tiedän, mutta musiikilla on ihmeellinen vaikutus häneen. Ehkä se voisi olla hänen pelastuksensa", Till sanoi, kuin olisi puolustanut minua. Tuijotin lasittunein silmin eteeni pitäen kasvoni ilmeettöminä. Mielessäni kuulin itseni laulavan ja soittavan piano oleskeluhuoneessa. Mitä helvettiä minulta oikein odotettiin? "Enpä tiedä...", lääkärini sanoi huokaisten. "Hyvänen aika, John! Etkö kuullut hänen laulavan?!" "Kuulin kyllä, mutta se ei muuta sitä tosiasiaa, että hän on sairas." Huoneeni ovi oli raollaan, mutta ilman sitäkin olisin kuullut miesten äänet. Valkoiset seinät alkoivat tuntua ahdistavilta. Yöllä minusta oli tuntunut, kuin ne olisivat kaatumassa päälleni. Halusin vain pois. Olin valmis tekemään mitä tahansa sen eteen. "Ei, mutta hänelle pitäisi antaa mahdollisuus. Haluaisin kokeilla hänen kanssaan musiikkiterapiaa", terapeutini vastaus havahdutti minut jälleen kuuntelemaan heitä. "Musiikkiterapiaa?" lääkärini toisti hämmentyneenä. "Niin. Jos pianon voisi toistaiseksi siirtää huoneeseen, voisin kokeilla sitä. Hän saisi ensin purkaa ahdistuksensa sanoiksi paperille. Sitten hän voisi soittaa ja laulaa sen. Se auttaa häntä." Lääkärini oli pitkään hiljaa. Tunsin sydämeni hakkaavan rinnassani, kun odotin hänen vastaustaan. "Hyvä on", John sanoi viimein ja sai minut kohottamaan katseeni ovelle. "Mutta, jos se ei auta, piano siirretään takasin paikoilleen." "Ilman muuta. Voinko nyt puhua Christopherin kanssa?" "Siitä vain." Huoneeni oven pienestä ikkunasta näin, miten John poistui paikalta päätään pudistaen. Laskin katseeni alas, kun huoneeni ovi avautui kokonaan ja Till astui sisään. Hän sulki oven perässään ja käveli lähemmäs minua. "Hei, Christopher, kuulitko äskeisen keskustelumme?" hän kysyi. En nostanut päätäni, mutta katsoin miestä vaaleiden hiuksieni alta. "Kuulin." Till katsoi minuun ja kohtasin hänen silmänsä nostaessani viimein katseeni. "Sitten tiedät, mitä teemme seuraavaksi. Haluan auttaa sinua, joten suostutko yhteistyöhön?" Olin hetken vaiti ja katsoin yhä häneen. "Miksi? Mitä minulta odotetaan?" kysyin sitten. Terapeutini kasvoilla käväisi vaisu hymy, kun hän istui vuoteelle taakseni. "Koska olen terapeuttisi, minun kuuluu auttaa sinua. Mutta näin meidän kesken, Christopher, toimin myös Adam Lillmanin käskystä. Hän ja minä autamme sinua", hän vastasi. "Jälkimmäiseen kysymykseen sanoisin, että sinulta odotetaan paljon." Mietin hetken hänen sanojaan. En tiennyt, oliko minulla niinkään paljon annettavaa, kuin he olettivat, mutta pois minä halusin. Ja he tuntuivat uskovan minuun. Kykyihini. "Milloin me aloitamme?" kysyin lopulta kääntyen katsomaan terapeuttiani. Till hymyili minulle ystävällisesti. "Hetki, jos sinulle sopii. Autanko minä sinua?" Nyökkäsin ja nousin terapeuttini avustuksella ylös vuoteelta. Hän riisui tottuneesti pakkopaidan yltäni ja vapautti käteni. "Milloin minä pääsen pois?" Till naurahti ja astui ohitseni ovea kohti. "Mitä Adam sinulle sanoi?" "Hän lupasi, että ennen kuin tämä viikko on loppuillaan." "Sitten meidän on pidettävä kiirettä. Nyt on jo

tiistai.” Piano siirrettiin juuri oleskeluhuoneesta terapeutin työhuoneeseen, kun astuimme käytävään. Till viittoi minua astumaan perässään huoneeseen. ”Asettakaa piano ikkunan viereen”, hän sanoi mieshoitajille, jotka siirsivät pianoa. Miehet tekivät työtä käskettyä ja poistuivat huoneesta. Till sulki oven heidän perässään. ”Tuleeko Adam?” kysyin, kun olimme jälleen kahden. ”Ei, olen huomannut, että hänellä on sinuun negatiivinen vaikutus. Ainakin täällä ollessaan. Tästä on enemmän apua ilman häntä”, Till vastasi kääntyen puoleeni. ”No, tiedätkö, mitä haluan sinun tekävän?” Käänsin katseeni kohti pianoa ja kohautin olkiani. ”Soittavan?” Till käveli ohitseni kohti pianoa. Hän istui tuolille ja avasi pianon kannen. ”Sitäkin. Haluan sinun soittavan ja laulavan... itse kirjoittamiasi kappaleita. Oletko koskaan kirjoittanut lyriikoita, Christopher?” Nyökkäsin ja tungin käteni farkkujeni taskuihin. Till kokeili pianoa, nousi sitten ja käveli pöytänsä luo. Hän otti käteensä nivaskan papereita ja kynän. ”Hyvä. Se eilinen kappale... haluan sen sanat paperille.” Tuijotin edessäni seisovaa miestä ilmeettömänä. Kynä hänen kädessään houkutteli enemmän, kuin paperinivaska. ”Mitä se auttaa?” kysyin välinpitämättömästi. ”En tiedä... saamme sen selville vain, kun kokeilemme. No?” Otin lopulta kynän ja paperinivaskan vastaan. Till siirsi tuolin pöytänsä ääreen ja kehotti minua istumaan. Tottelin katsellen kädessäni olevaa kynää. Till tarkkaili minua, kuin valmiina nappaamaan kynän kädestäni, jos yrittäisin sillä jotain muuta, kuin kirjoittamista. Lopulta asetin paperin eteeni pöydälle ja jäin tuijottamaan sitä. ”Kirjoita se vain ylös, älä ajattele mitään muuta.” Terapeutini liikkuessaan takanani, annoin kynän kirjoittaa paperille ensimmäisen lauseen. Sen jälkeen kaikki oli helpompaa. Sanat ilmestyivät paperille rivi riviltä ja muodostuivat yhdeksi kappaleeksi kertosaakeineen. ”In my heart” tuli sen nimeksi. Lopetettuani silmäilin hetken lopputulosta ja tunsin sisälläni outoa tunnetta; helpotusta. ”Onko se valmis?” Till kysyi seisten takanani. Nyökkäsin pitäen katseeni paperissa. ”Saanko nähdä sen?” Ojensin paperin hänelle. Terapeutini luki tekstin hiljaa ja hymähti tyytyväisenä. ”Oikein hyvä, Christopher. Onko sinulla lisää tällaisia?” ”On minulla jotain...”, vastasin hiljaa mutisten. ”Anna sitten mennä, Christopher! Kirjoita!” Minua ei tarvinnut kahdesti käskää. Seuraavan puolentunnin sisällä olin saanut aikaan kolme kappaletta, jotka kantoivat nimiä ”In my heart”, ”The rain” sekä ”Till death us do part”. ”Mainiota, Christopher. Adam taisi olla oikeassa sinun suhteesi. Sinulla on paljon annettavaa”, Till kehui tyytyväisenä. ”No, soittasitko nämä minulle?” ”Laulanko myös?” kysyin noustessani tuolilta. ”Mielellään, ja, jos et pahastu, nauhoitan kappaleet. Adam haluaa kuulla ne myöhemmin.” Kohautin välinpitämättömästi olkiani ja asetin paperit eteeni koskettimien yläpuolelle. Aloitin tutummalla kappaleella, jonka olin kerran aikasemminkin soittanut ja laulanut. Till istui hiljaa tuolissaan ja vain kuunteli katsellen minua. En välittänyt hänen tuijotuksestaan, suljin vain silmäni ja keskityin soittamiseen. Lopetin soittamisen vasta, kun olin soittanut kaikki kolme kappaletta. Till ei keskeyttänyt minua, hän vain katseli minua yhä, kun avasin jälleen silmäni. ”Hyvä”, Till puhui viimein. ”Miltä sinusta tuntuu nyt?” Olin pitkään hiljaa, ennen kuin vastasin. ”En tiedä... tunnen... tunnen oloni jotenkin puhtaaksi. Jotenkin vapautuneeksi.” ”Hyvä, tiesin, että tästä olisi apua! Jatketään huomenna ja varataan tähän hieman enemmän aikaa.” ”Tämäkö muka auttaa minut ulos täältä?” kysyin hiukan ärtyneenä noustessani pianotuolilta. ”Uskoisin niin.” Vastaus ei tyydyttänyt minua alkuunkaan, mutten kysellyt enempää. Till jäi huoneeseensa, kun minä poistun hiljaiseen käytävään. Muiden potilaiden huoneiden ovet olivat auki, joten kaikki olivat oleskelutilassa. Sen sijaan, että olisin mennyt sinne itsekkin, lähdin kävelemään hämärää käytävää pitkin. Käytävän päässä oli suuri ikkuna, jonka eteen pysähdyin. Ikkunasta näki ulos pimeään metsään. Ketään meistä ei tavallisesti päästetty sen ikkunan luo. Nyt, kun kukaan ei ollut estämässä minua, päätin käyttää tilaisuutta hyväkseni. Kävelin lähemmäs ja kosketin kädelläni ikkunalasiasia. En tiennyt, odotinko lasin oikeasti katoavan

edestäni pelkällä kosketuksella, mutta tunsin pettymystä, kun niin ei käynytäkään. "Christopher", kuulinkin pian nimeni mainittavan. "Tulepa pois sieltä." Yksi ystävällinen, vaaleatukkainen naishoitaja oli ilmestynyt taakseni. Hän tarttui hellästi käsivarrestani ja sai minut kääntämään katseeni pois ikkunasta. "Muut ovat oleskeluhuoneessa, tule sinäkin sinne", hän sanoi. Lähdin kävelemään hänen vierellään käytävää pitkin. "Itseasiassa minua hieman väsyttää", mutisin vältellen hoitajan katsetta. "Haluaisitko mieluummin huoneeseesi?" hoitaja kysyi ja minä nyökkäsin. "Hyvä on, mennään sitten sinne." Seurasin naista huoneeseeni. Hän ohjasi minut vuoteelle, jolle kävin pitkäkseni. Hoitaja poistui huoneesta sulkien oven perässään ja vasta silloin minä käännyn selälleni vuoteella. En oikeasti ollut tippaakaan väsynyt, halusin vain olla yksin. Ajatus siitä, että voisin päästä pois sairaalasta, houkutteli liikaa, mutta en uskonut sen olevan mahdollista. Miten helvetissä se ylipäättään voisi olla mahdollista? Minähän olin sairas. Parantumattomasti sairas.